

Sygn. akt IX W 432/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Beata Kalińska

Protokolant –sekr. sąd. J. J. (1)

w obecności oskarżyciela publ. nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu w dniu 03/03/2014r., 24/03/2014r., 19/05/2014r., sprawy

1. K. D. (1)

s. J. i B. z domu K.

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

- w dniu 11.11.2013r. o godz. 21:30 w O. na ul. (...), kierując samochodem marki B. o nr rej (...) nie zastosował się do wskazań sygnalizacji świetlnej przejeżdżając przez skrzyżowanie ul. (...) przy wyświetlanym dla jego kierunku czerwonym sygnale świetlnym, a ponadto nie korzystał z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy oraz przewoził pasażera bez zapiętych pasów bezpieczeństwa

- w dniu 11.11.2013r. o godz. 21:35 w O. na ul. (...), kierując samochodem marki B. o nr rej (...) nie zastosował się do znaku P-8b „strzałka kierunkowa do skręcania” jadąc na wprost z pasa przeznaczonego do jazdy w lewo nie sygnalizując wcześniej zamiaru zmiany pasa ruchu, a ponadto w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do wskazań i sygnałów dawanych przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego (funkcjonariusza policji), nakazującego zjechać do kontroli drogowej i zatrzymanie pojazdu

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1, 2 kw, art. 97 kw

2. K. K. (2)

s. S. i E. z domu (...)

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 listopada 2013r. o godz. 21:30 w O. na ul. (...) będąc pasażerem pojazdu marki B. o nr rej (...) nie korzystał z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy

tj. za wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 39 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

ORZEKA

I. obwinionego **K. D. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. z art. 92 § 1, 2 kw, art. 97 kw i za to z mocy art. 92 § 1, 2 kw skazuje go na **karę grzywny w kwocie 500zł (pięćset) złotych**;

II. obwinionego **K. K. (2)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 97 kw w związku z art. 39 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i za to z mocy art. 97 kw skazuje go na **karę grzywny w wymiarze 100zł (sto)złotych**;

III. zwalnia obwinionych od kosztów postępowania i opłaty.

Sygn. akt IX W 432/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony K. D. (1) ma (...) lat i zamieszkuje w K.. Pracuje jako (...), osiągając miesięcznie dochód ok. (...) złotych. Wymieniony jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Dotychczas nie był karany za przestępstwa lub wykroczenia.

(dowód: dane osobopoznawcze, k. 3, 92)

Obwiniony K. K. (2) ma 36 lat i zamieszkuje w W.. Pracuje jako operator linii w (...) Oddział (...), osiągając miesięcznie dochód ok. (...)złotych. Wymieniony jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu. Dotychczas nie był karany za przestępstwa lub wykroczenia.

(dowód: dane osobopoznawcze, k. 73, 92)

W dniu 11 listopada 2013 r. ok. godziny 21.30 w O. obwiniony K. D. (1) jechał pojazdem marki B. o nr rej. (...)/(...)po ul. (...), lewym pasem. Na miejscu pasażera znajdował się obwiniony K. K. (2). Gdy obwiniony dojechał do sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu z ul. (...), na prawym pasie znajdował się nieoznakowany radiowóz m-ki S. (...), nr rej. (...), którym kierował mł. asp. S. K. (1). Obowiązki dyspozytora pełnił st. sierż. R. P..

(zeznania R. P., k. 93-93v, zeznania S. K. (1), k. 99-100, notatka urzędowa, k. 4)

Po zapaleniu się zielonego światła obwiniony K. D. (1) skręcił w lewo w ul. (...), a następnie przejechał przez skrzyżowanie z ul. (...), podczas gdy sygnalizator świetlny na tym skrzyżowaniu nadawał sygnał czerwony.

(zeznania R. P., k. 93-93v, zeznania S. K. (1), k. 99-100, notatka urzędowa, k. 4)

Obserwując tę sytuację funkcjonariusze zmotoryzowanego patrolu udali się za pojazdem B., nadając sygnały świetlne i dźwiękowe. Wówczas obwiniony K. D. (1) zatrzymał swój pojazd na wysokości stacji (...) (...). Do pojazdu tego od lewej strony podjechali funkcjonariusze. Po opuszczeniu szyby przez kierowcę B. st. sierż. R. P. nakazał obu obwinionym, aby zapięli pasy bezpieczeństwa i zjechali do kontroli drogowej. Mł. asp. S. K. (1) powoli ruszył lewym pasem w kierunku parkingu przed sklepem (...).

Z kolei obwiniony K. D. (1) zmienił pas ruchu z prawego na lewy wewnętrzny i jechał za radiowozem. Następnie na wysokości pasa ruchu przeznaczonego do skrętu w lewo kierunkowskazem zasygnalizował zjazd w kierunku parkingu, jednakże zamiast skręcić w lewo przyspieszył i oddalił się z planowanego miejsca kontroli drogowej, po czym skręcił w ul. (...).

(zeznania R. P., k. 93-93v, zeznania S. K. (1), k. 99-100, notatka urzędowa, k. 4, utrwalony zapis obrazu na płycie CD, k. 46, protokoły okazania, k. 30-33)

Podczas gdy st. sierż. R. P. zawiadamiał o całym zdarzeniu dyżurnego K. w O., kierujący radiowozem mł. asp. S. K. (1) wjechał na przeciwny pas ruchu, po czym doszło do zderzenia z pojazdem marki O. (...).

(zeznania R. P., k. 93-93v, zeznania S. K. (1), k. 99-100, notatka urzędowa, k. 4)

W toku czynności wyjaśniających obwiniony K. D. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podając, iż w okresie od 08 listopada 2013 r. do 21 listopada 2013 r. przebywał w B., gdzie odwiedzał swojego brata ciotecznego, K. K. (3). Obwiniony wyjaśnił, że od ciotki G. K. dowiedział się, że powierzyła ona pojazd B. swojemu szwagrowi, W. K.. Z kolei obwiniony K. K. (2) został przez niego wskazany jako pasażer pojazdu w dniu 11 listopada 2013 r., w czasie gdy zostały popełnione wykroczenia.

(wyjaśnienia obwinionego K. D. (1), k. 39)

Powyższe okoliczności K. D. (1) potwierdził w toku rozprawy głównej. Nadto wyjaśnił on, że pojazd B. należy do jego cioci, G. K. zamieszkalej w K., od której pożyczał go bardzo rzadko. Wymieniony podał że z B. wrócił we wtorek 12 listopada 2013 r. pomiędzy godziną 16 a 17. Poprzedniego dnia nie był w pracy, gdyż jest ona zależna od pogody. Wyjaśnił też, że takie wyjazdy do B. zdarzają mu się 5-6 razy w roku.

(wyjaśnienia obwinionego K. D. (1), k. 92, 93)

Obwiniony K. K. (2) przesłuchany jako osoba podejrzana nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, że jego kuzyn K. D. (1) posiada samochód marki B. o nr rej. (...), jednakże nigdy nie podróżował z nim tym samochodem. Nie był on pasażerem wymienionego pojazdu także w dniu 11 listopada 2013 r., gdyż tego dnia zawoził żonę M. K. do pracy w (...) Oddział (...). Nadto obwiniony wskazał, że nie jest możliwe, aby w ciągu 30 minut przemieścił się z O. do W..

(wyjaśnienia obwinionego K. K. (2), k. 74)

Powyższe wyjaśnienia obwiniony uzupełnił na rozprawie głównej o stwierdzenie, że jego żona na godz. 22:00 musiała udać się do pracy. Około godziny 21:30 skończyli jeść kolację, i wtedy też zawiózł ją do pracy, położonej w odległości niespełna kilometra od ich miejsca zamieszkania. K. K. (2) zaprzeczył, aby w dniu 11 listopada 2013 r. znajdował się w O.. Jeden raz widział K. D. (1) w pojeździe marki B., jednakże nie mógł sobie przypomnieć, kiedy to miało miejsce.

Dokonując poszczególnych ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach R. P. i S. K. (1), a także na nagraniu z płyty CD załączonej do akt. Stworzyły one spójną i logiczną całość, z którą w istotnej sprzeczności pozostają wyjaśnienia obwinionych.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zeznań K. K. (3), u którego w dniach od 08 do 12 listopada 2013 r. w B. miał przebywać obwiniony K. D. (1). Świadek ten nie był w stanie określić konkretnej daty pobytu wymienionego w jego domu, ograniczając się do stwierdzenia, że miało to miejsce w połowie listopada 2013 r. Przede wszystkim jednak jego zeznania nie znalazły potwierdzenia w pozostałych dowodach.

Kategorycznie stwierdzić należy, że wersji obwinionych w żadnym stopniu nie uprawdopodobniają zeznania W. K., które są w całości niewiarygodne. Wymieniony stawiał się w dniu 27 listopada 2013 r. z własnej inicjatywy w K. w O., gdzie podał się za sprawcę wykroczeń drogowych popełnionych w dniu 11 listopada 2013 r. przez obwinionego K. D. (1). Jednocześnie nie znał on szczegółów przedmiotowego zdarzenia ani nie chciał wskazać personaliów pasażera pojazdu. Podał, że funkcjonariusze nakazali mu zjechać do kontroli już na skrzyżowaniu ulic (...), nie uzasadniając dlaczego nie zatrzymał się na polecenie policjanta.

W. K. dopiero na rozprawie głównej podał, że powodem jego ucieczki był fakt, że nie posiada prawa jazdy. Nadto wymieniony wykazał się nieznajomością rozkładu ulic w O., co usprawiedliwiał faktem, że przed dniem zdarzenia w

mieście tym był dwa lata wcześniej. Nie potrafił określić, czy pojazd B. miał manualną, czy automatyczną skrzynię biegów. Podał jednak, że skrzynia ma 5 biegów oraz wsteczny, które zmieniał w trakcie jazdy.

Nade wszystko jednak świadek ten nie rozpoznał mł. asp. S. K. (1), ani też sam nie został przez niego rozpoznany (protokół konfrontacji, k. 16-17). Funkcjonariusz przesłuchany w charakterze świadka na rozprawie głównej kategorię wykluczył, aby kierowcą w dniu 11 listopada 2013 r. był W. K., na 90% wskazał za to, że był nim obecny na rozprawie K. D. (1). Wątpliwość świadka wzbudził fakt, iż w czasie popełnienia czynu obwiniony nie miał okularów.

Jakkolwiek takie stwierdzenie nie byłoby samo w sobie wystarczające do przypisania winy K. D. (1), to znajduje ono wsparcie w zeznaniach R. P., który na rozprawie głównej stwierdził, że z pełną odpowiedzialnością może powiedzieć, że za kierownicą pojazdu siedział właśnie K. D. (1). Stwierdził jednak, że nie pamięta, czy w dniu zdarzenia miał on założone okulary.

Powołani świadkowie nie potrafili określić przed Sądem, czy pasażerem, który w dniu zdarzenia znajdował się w pojeździe marki B., był obecny na rozprawie K. K. (2). Jednakże obaj funkcjonariusze w toku przesłuchania odwoływali się do czynności okazania dokonanych na etapie postępowania wyjaśniającego, podczas którego obaj obwinieni zostali przez nich rozpoznani (protokoły okazania, k. 30-33).

Wykazana w toku niniejszego postępowania okoliczność, że obwiniony K. D. (1), z uwagi na wadę wzroku, prowadząc pojazd powinien nosić okulary (dokumentacja na k. 114) sama w sobie nie jest wystarczająca do podważenia kategorię rozpoznania go przez R. P., który rozmawiał z nim przez szybę pojazdu, które to rozpoznanie miało także miejsce w toku czynności okazania i także wówczas nie budziło wątpliwości.

Również świadek S. K. (1) rozpoznał obwinionego, podobnie zgłaszając wątpliwości co do tego, czy K. D. (1) miał na sobie okulary. Bez ryzyka można więc postawić tezę, że skoro na fotografii znajdującej się w aktach obwiniony nie miał okularów, funkcjonariuszom łatwiej było rozpoznać go na wcześniejszym etapie postępowania. Nie bez znaczenia jest także ta okoliczność, że od czasu czynności okazania do dnia rozprawy minęło kilka miesięcy.

W tym kontekście należy także postrzegać późniejsze wątpliwości funkcjonariuszy co do tego, czy pasażerem pojazdu był obwiniony K. K. (2). Należy zwrócić uwagę, że z uwagi na usytuowanie pojazdów w czasie, gdy st. sierż. R. P. wydawał polecenie zatrzymania się do kontroli, K. K. (2) był mniej widoczny niż K. D. (1), który rozmawiał z funkcjonariuszem. Obaj świadkowie zwrócili jednak uwagę na postawną posturę pasażera. Świadek S. K. zwrócił uwagę na charakterystyczną budowę uszu pasażera pojazdu. R. P. wyrażanych na późniejszym etapie wątpliwości nie miał w toku czynności okazania.

Sąd nie podzielił zeznań M. K., zgodnie z którymi obwiniony K. K. (2) około godziny 21:30-21:40 w W. podwoził ją do pracy, co miało trwać 5-10 minut. Zaznaczyć należy, że odległość od domu małżeństwa K. do miejsca pracy świadka nie wynosiła 1 kilometra. Wymieniona nie podała powodów, dla których miałyby wyjeżdżać do pracy pół godziny wcześniej, ani też z jakiego powodu pokonanie takiej odległości miało zająć więcej niż 2-3 minuty.

Przywołania wymaga pogląd z orzecznictwa, zgodnie z którym „przy analizie okoliczności wpływających na ocenę oświadczeń dowodowych zwrócić należy uwagę na dwa aspekty oceny takich oświadczeń: ocenę wypowiedzi i ocenę podmiotu wypowiedzi, a inaczej mówiąc, potrzebę uwzględnienia przy ocenie środka dowodowego także oceny źródła dowodowego. Odrywanie od siebie tych dwóch aspektów oceny dowodów może prowadzić do błędnych ustaleń faktycznych. Tylko w takiej koincydencji może być realizowana zasada swobodnej oceny dowodów” (wyrok SN z dnia 10.08.2005 r., sygn. akt II K 410/04, OSNKW 2005/11/111).

Należy więc mieć na uwadze, że M. K. pozostaje z obwinionym K. K. (2) w związku małżeńskim i pozostaje pod jego wpływem. Jednocześnie nie da się wykluczyć, że treść jej zeznań była podyktowana tym, że sytuacje, w których mąż podwoził ją na godzinę 22:00 do pracy, zdarzały się wcześniej. Z powyższych powodów Sąd ustalając stan faktyczny sprawy opierał się na tych świadkach, którzy nie byli spokrewnieni z obwinionymi, i którzy opisywali czyn z dnia

11 listopada 2013 r. w sposób szczegółowy, co przekonuje że dobrze pamiętali okoliczności jego popełnienia, w tym przede wszystkim fakt, jak wyglądali jego sprawcy.

Stan faktyczny sprawy ustalony w oparciu o wymienione wyżej dowody przekonuje, że obaj obwinieni swoim zachowaniem wypełnili znamiona czynu zabronionego z art. 97 k.w. Przepis ten penalizuje takie zachowania uczestnika ruchu znajdującego się na drodze publicznej, którymi oraz osoba przewożona takim pojazdem wyposażonym w pasy bezpieczeństwa są wykracza on przeciwko przepisom ustawy Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie.

Stosownie do powołanej ustawy kierujący pojazdem samochodowym obowiązani korzystać z tych pasów podczas jazdy. Nadto kierujący pojazdem, który ma zapięte pasy bezpieczeństwa, ponosi odpowiedzialność za to wykroczenie, gdy pasażer nie korzysta z nich, niezależnie od odpowiedzialności pasażera. Nie budzi więc wątpliwości, że skoro obaj obwinieni poruszając się w dniu 11 listopada 2013 r. pojazdem marki B. drogami publicznymi w granicach administracyjnych O., nie mieli zapiętych pasów, wypełnili znamiona czynu zabronionego z art. 97 k.w.

Obwiniony K. D. (1) swoim zachowaniem naruszył także inne przepisy o ruchu drogowym, tj. rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji - znaki i sygnały drogowe, z których wynika, że czerwony sygnał świetlny oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator. Przejeżdżając przez skrzyżowanie z ul. (...) taki właśnie sygnał był nadawany, wobec czego K. D. (1), jako kierujący pojazdem, był zobowiązany do zastosowania się do tego znaku.

Nadto obwiniony ten nie zastosował się do znaku P-8b „strzałka kierunkowa do skręcania”, jadąc na wprost z pasa przeznaczonego do jazdy w lewo, nie sygnalizując zamiaru zmiany pasa ruchu. K. D. (1) działał jednocześnie w celu uniknięcia kontroli drogowej, gdyż ruszając na wprost z niewłaściwego pasa ruchu nie stosował się do poleceń i sygnałów nadawanych przez funkcjonariusza Policji, który podczas krótkiej rozmowy nakazał mu zjechać do kontroli drogowej i zatrzymanie pojazdu.

Stosownie do art. 92 § 1 k.w. kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany. Nie ulega wątpliwości, że powyższy czyn obwinionego w pełni zawierał znamiona przypisanego mu czynu zabronionego.

Przedmiotem ochrony z art.92§1kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego . (...) znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa . Słusznie wskazuje się , że niestosowanie się do znaków , sygnałów lub poleceń zakłóca porządek ruchu i stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa (A. G. , T. G., Prawo wykroczeń ..,s.218)Oczywistym jest zatem , że system znaków ,sygnałów drogowych stanowi podstawę bezpieczeństwa ruchu , dlatego powinien być bezwzględnie przestrzegany i chroniony. Obwiniony K. D. (1) nie stosując się do wskazań i sygnałów dawanych przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego (funkcjonariusza policji), nakazującego zjechać i zatrzymanie pojazdu swoim zachowaniem wyczerpał znamiona równo art. 92§1kw jak i §2 tego artykułu.

Reasumując w oceni Sądu wina obydwu obwinionych w zakresie zarzucanych im czynów została dowiedziona.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze szkodliwość społeczną czynów obwinionych , zwłaszcza kierującego pojazdem obwinionego K. D. (1), zarówno w chwili czynu , jak i w czasie podjętych przez funkcjonariuszy Policji czynności . Jak wynika z wydruku bazy (...) nieużywanie przez obwinionego K. D. pasów bezpieczeństwa podczas jazdy jest u niego nagminne z uwagi na powtarzalność tego sprzecznego z prawem zachowania. Niewątpliwie okolicznością łagodzącą jest fakt uprzedniej niekaralności obydwu obwinionych.

W tych warunkach Sąd skazał obwinionych wymierzając obwinionemu K. K. (2) karę grzywny w wymiarze 100złotych ,a obwinionemu K. D. (1) karę grzywny wymiarze 500złotych Orzeczona wobec obwinionych kara grzywny , dolegliwość o charakterze ekonomicznym, jest adekwatna do stopnia ich zawinienia i sprawiedliwa w odczuciu społecznym . Mając na względzie sytuację materialną obwinionych Sąd odstąpił od obciążania ich kosztami i opłatą .